

KISS BENEDEK

Az emberi ordas

Ordasodnak az egek is,
 hogy ne vadulna el az élő?
 Rég kihullott a fogam is,
 lehetek tán igaz mesélő.

Pénzbe és voksokba gabalyodik
 az, aki minket jobbra vezetne.
 Pedig a kikerics ingyen virít,
 s ingyen mond fontosat a nagy elme.

Pénzbe kerül a bővli s a pucc.
 Az állatok erről többet tudnak.
 Minden a bőrük és a zsákmányuk.
 S a fák ingyen virágba borulnak.

Ezért hiszek a márciusban,
 s minden más idő azért lankaszt.
 Megértem a farkast a havasban,
 de nem értem meg az emberi ordast.

Konok gyökérrel

Virág, te rebbenő mosolygás,
 miről álmodsz a réveteg réten?
 Tudod, hogy az élet örök varázs,
 ahogy hajlongunk langyos napfényben?

Emlék nélkül élsz? Hisz újrahajtod
 magad évente örömmek, színes reménynek!
 Letarol minden tél, fagyos akarnok,
 de magvadból szép magad mindújra éled.

S markolod a földet konok gyökérrel,
 virágod fönt ének, lét-gyönyörűség,
 s szállhatnak fölötted sorra az évek,
 kötöz az életvágy, kötöz a hűség.

Virágozz csak, virág, Isten kegyeltje,
 ringó derekad járja a táncot,
 míg le nem roskadsz, járd táncod egyre,
 mindenség része vagy, kit a szél átfog.

Zümmögnek a számítógépek

Nyammog húsomon az idő,
a Nagy Behemót.
Olyan szörnyű e nyammogás.
Csavargatom a rádiót,
jó híreket várok folyton,
de csak a szemete jön,
visszaköszönnek a dolgok,
a mindenség salakja visszaköszön.
Soha ennyi elégiát,
soha ennyi limlomot .
Mintha elfonnyadtak volna
mind a liliumok.
Mintha az Isten azt akarná,
gebedjünk meg világában!
Zümmögnek a számítógépek.
Ennyi senkit még sohasem láttam.
S a jövődő, az új hajtások?
Csak bele a szennybe, lányok, fiúk!
Repedezik a kő, az aszfalt,
hajrá, vár a végtelen sehova-út!
A káosz előnti a világot,
minden az idegbajt harsogja.
Megbolondulnak állatok, virágok,
az élet a Nagy Behemót foglya.